

Neljä huonetta ja biisintekijä

LASSE KURKI VAIHTOI MUUSIKON VAPAUDEN PÄIVÄTYÖHÖN LEVY-YHTIÖSSÄ JA LÖYSI ITSESTÄÄN ROCKKUKKOA SUUREMMAN ISÄN. MUUTOS ON HÄNESTÄ JOHDATUSTA, JOKA VAATII USKOA OMIIN UNELMIIN JA KYKYÄ NAUTTIA PIENESTÄ EPÄVARMUUDESTA.

Pihla Hintikka *Kuvat Kaisu Jouppi*

The Waltz -levyn takakannessa poseeraa suosionsa huipulla liitävä bändi. Eero Aarnion *Pastilli*-tuolissa istuu nuori, vaalea mies mustasankaisissa silmälasissaan ja katsoo tiiviisti kameraan. Vasen nilkka nojaa rennosti oikeaan reiteen, vasemmassa kädessä on oluttölkki.

Viisitoista vuotta myöhemmin sama käsi pitää keittokirjaa auki, ja silmät paksusankaisten lasien takana seuraavat falafelohjetta keskittyneesti. Villasukat painautuvat puulattiaan ja ilmassa leijaille vastarevittyjen yrttien tuoksu. Seinällä roikkuvassa mustavalkokuvassa jazzlegenda **Louis Armstrong** laulaa silmät kiinni. Kun keittiöstä kurkistaa olohuoneeseen, katse jämähtää seinälle nostettuun punaiseen kitaran kuin arvokkaaseen tauluun.

"Isi, minä autan!" pieni punatukkainen tyttö sanoo ja laittaa sormensa taikinakulhoon.

Nelivuotiaan **Unnan** isää naurattaa. Hän on **Lasse Kurki**, Warnerin kotimaisen musiikin tuotantopäällikkö, Lemonator-bändin laulaja ja Radio Helsingin toimittaja.

LASSE KURKI, 46, Warnerin AR-manageri, muusikko ja Radio Helsingin toimittaja **ASUU** sadan neliön paritalossa Helsingin Toukolassa vaimonsa Jennin ja 4-vuotiaan Unna-tyttärensä kanssa.

LAULOI, sävelsi ja soitti Lemonator-bändin kanssa kuusi levyllistä melodista voimapoppia, kunnes lopetti bändin viime elokuussa.

ON TUOTTANUT musiikkia muun muassa Anna Puulle, **Jonna Tervomaalle**, Egotripille ja Von Hertzen Brothersille.

RAKASTAA jumalaisia säveliä, fyysisiä äänilevyjä, sielukkaita soittimia, kauniita esineitä ja ravitsevaa ruokaa.

PYÖRÄILEE PALJON Helsingissä, koska se on helppoa liikuntaa ja antaa hienon vapaudentunteen.

USKOO, että muutokset ja unelmat tulevat sen luo, joka niihin uskaltaa uskoa. Uskoo myös universumin johdatukseen ja huolenpitoon.

ELÄMÄNVIISAUS löytyy Nat King Colen *Nature Boy* -kappaleen viimeisistä sanoista: "The greatest thing you'll ever learn is just to love and be loved in return."

Kuvis

”Nämä eivät ole vain äänilevyjä, vaan mestarini ovat niissä läsnä. On ravitsevaa, että käteni ulottuvilla on huikeiden ihmisten sielujen ääninäytteitä.”

Pian isä ja tytär pyörittävät falafeltaikinasta pullia yhdessä. Vieressä Kurjen vaimo ja Unnan äiti **Jenni** suikaloi fenkolia.

Kurjet asuvat sadan neliön punaisessa paritalossa Helsingin Toukolassa. Kodin ikkunoista avautuu näkymä idyllisiin harjakattoisiin omakotitaloihin, korkeisiin lehtipuihin ja isoihin takapihoihin. Jos ei tietäisi, että korttelin päässä kulkee raitiovaunu ja pysäkiltä pääsee bussilla var-tissa keskustaan, voisi kuvitella olevansa maalla.

”Kun kurvaan pyörälläni Hämeentielle Toukolaan, kaikki työmurheet jäävät risteykseen. Kotipihalla ja kotona mieleni valtaa rauha”, Kurki sanoo.

Vielä kymmenen vuotta sitten Kurki asui Helsingin ydinkeskustassa, eli rockelämää ja voi huonosti. Hän kärsi unetomuudesta ja söi mitä huvitti: kahvia ja tuoremehua aamupalaksi, ravintolalounaan kolmen aikaan ja illalliseksi leipää. Olut maistui, kuten kunnon rokkarille kuuluu, ja hommia tehtiin ilman säännöllisiä työaikoja.

”Olin sellainen mies, joka piti terveysintoilua ihme höhöilynä. Sitten tapasin Jennin. Hän auttoi ymmärtämään, että ruoka joko tuo tai vie energiaa.”

Kurki opetteli syömään ravitsevasti ja monipuolisesti eli

mahdollisimman paljon elävää ravintoa. Kotiin hankittiin ensin Vitamix, jolla surautetaan yhä aamusmoothiet koko perheelle. Sitten taloon tuli jyvämylly, ja tuorepuurosta tuli yksi Kurjen vakioaamiaisista. Hän alkoi juoda vettä ja syödä välipaloja.

”Unettomuus ja yöhikoilu loppuivat kuin seinään. Laihduin 11 kiloa olematta dieetillä. Oloni ei ollut koskaan ollut niin hyvä.”

Sitten hän opetteli tekemään töitä työaikaan. Sävelet kun eivät tule levottoman lauluntekijän luo.

KUN LEMONATOR NOUSI Semifinalin lavalle ensimmäisen kerran elokuussa 1995, keltaisella jättikankaalla hymyili sitruuna ja melodinen voimapop soi. Kaikkiaan Kurki sävelsi, sanoitti ja lauloi bändin biisejä kuuden levyn verran. Tänä syksynä, kaksikymmentä vuotta ensikeikan jälkeen, Lemonator pisti pillit pussiin Tavastian lavalla, Semifinalin naapurissa.

”Lopetuspäätös kypsyi kollektiivisesti. En ollut kirjoittanut yhtään Lemonatorin biisiä moneen vuoteen. Olin saanut niin paljon rakkautta ja onnistumisia monelta taholta, ettei ammatillinen onneni tai identiteettini ollut enää sidottu yhteen juttuun.”

Lopettaminen ei ollut aiemmin tuntunut vaihtoehdolta. Muusikon oli pitänyt miettiä, kuka Lasse Kurki olisi ilman bändiä, omaa jengiä. Hänhän oli yhtä kuin Lemonator. Bändillä oli oma kieli, mieleton henki ja hauskaa. Se oli kuin kaupunkiin tuleva merirosvolauma, jonka ei tarvinnut välittää kenestäkään tai mistään, kuten laskujen maksamisesta. Bändin kanssa Kurki oli päässyt omalle pienelle kiertoradalleen, vapauteen.

”Lemonator oli ollut niin tärkeä osa elämäni, että se ansaitsi juhlanan päätöksen. Olen saanut sen kautta kaikki alan kontaktini. Tuntui merkitykselliseltä juhlia bändin synttäreitä ja hautajaisia yhtä aikaa.”

Kurki uskoo, että elämässä tulee eteen mahdollisuuk-

Kuvis

- ▶ Vinyylit ja cdt
- ◀ Jenni
- ▶ Lasse ja mehu

- ◀ Unna
- ▶ Piirros
- ▶ Kitara

”Unnan myötä elämään tuli rooli, johon en voi koskaan kyllästyä.”

sia, joihin pitää tarttua. Jos tulee fiilis, ettei ole enää mitään annettavaa, on parempi hakea muutosta.

Reilut viisi vuotta sitten Warnerin pomo **Asko Kallonen** kysyi Kurjelta kolmatta kertaa, tulisiko mies tekemään sitä, mihin hänet oli luotu: tuotantopäälliköksi levy-yhtiöön. Kuluneen vuoden aikana Kurki oli jo ehtinyt tuottaa musiikkia Anna Puulle, Disco Ensemblelle ja Ipanapa-lastenlevylle. Mutta sen hän oli tehnyt freelancerinä.

”Minua oli pyydetty levy-yhtiöhommiin 1990-luvulta lähtien. Sanoin aina ei, koska bändi ja sen luoma vapaus oli liian arvokasta. Itsensä elättäminen tuntui saavutukselta.”

Mutta tällä kertaa vapaalle muusikolle tuli intuitiivinen fiilis, että nyt olisi oikea aika hypätä uuteen. Olihan Kurki pienestä asti tiennyt työskentelevänsä jonain päivänä levy-yhtiössä, vaikka haaveilikin rokkitähteydestä.

”Ennen halusin epätoivoisesti, että Lemonator olisi yhtä

hyvä kuin joku Radiohead. Sitten elämään tuli muutakin. Viimeisillä keikoilla pidin vain hauskaa, koska minun ei tarvinnut todistaa kenellekään enää mitään.”

Nyt Kurki tekee biisejä vain muille ja jännittää, kun hän soittaa niitä ensimmäistä kertaa artisteille. Viimeksi hän sävelsi kappaleet Anna Puun uudelle Rakkaudella, Anna Puu -levylle yhdessä artistin, **Knipi Stierncreutzin** ja **Jukka Immosen** kanssa.

”On hyvä, jos vähän pelottaa, koska liian itsevarmana tekee helposti huonoja biisejä. Olen myös hiton utelias. Tykkään mennä epämurkavuusalueelle, jotta kehityn.”

KURKI ISTAHTAA EAMESIN valkoiseen klassikkokeinutuoliin.

”Voitin vuonna 2008 musiikin tekijänoikeusjärjestö Gramexin juhlapalkinnon. Halusin, että rahasummasta jää konkreettinen muisto, joten ostin pitkään haaveilemani

design-keinutuolin. Aina kun istun tähän, minussa herää nöyrä kunnioitus työtäni kohtaan.”

Rakkaus musiikkiin näkyy Kurjen kotona. Julisteessa kurkkivat Beatlesit, lehtitelineestä pilkistää musiikkilehti Mojo ja vinttikerroksessa on soittimia vaikka pienelle bändille. Olohuoneen seinällä roikkuu vuoden 1965 Rickenbacker-kitara, joita tehtiin sinä vuonna vain 52 kappaletta.

”The Who:n **Pete Townsend** soitti tällaisella *My Generation* -klassikkobiisin. Näen kitarassa Beatlesit, Byrdsin, The Whon ja koko oman musiikkihistoriani. Minulle se ei ole vain kitara. Se on täynnä tarinoita ja merkityksiä.”

Puolet Kurjen levykokoelmasta lymyää varastossa, mutta silti työhuoneen kaksi seinää ovat maasta kattoon asti täynnä levyjä. Tähän biisintekijä katoaa luomaan, aistimaan ja nauttimaan, vaikka vain lapsen päiväunien ajaksi. Lapsiperheessä vartinkin oma aika on arvokasta.

Kuvis

”Ei ole olemassa yhtä oikeaa tapaa elää. Parasta on kuunnella, mitä oma keho tarvitsee. Jos viikon 21 aterialta suuri osa on ravitsevia, voi pari kertaa syödä jotakin epäterveellistä kuten pekonia

”Tyttäreni ei nukkunut öitään lähes pariin vuoteen. Kärsin ihan pimeästä unettomuudesta ja opin nauttimaan pienistä asioista. Hyvä kahvi ja kymmenen minuuttia Hesarin lukemista on ihanaa arjen luksusta.”

Sunnuntaisin Kurki rauhoittuu Radio Helsingin Rakkaudesta-musiikkiohjelmansa parissa. Radiota hän on tehnyt jo viisitoista vuotta.

”Radio on jumalaista terapiaa. Saan keskittyä kaksi tuntia musiikkiin kenenkään häiritsemättä.”

KURKI SANOO OLEVANSA innostuja ja nautiskelija. Hänelle onnea tuovat pienet arkiset asiat, kuten kylmäpuristetut mehut, aurinkoinen sää, kivat ihmiset ja hiekkalaatikko-ohjelmat Unnan kanssa.

Suurin arjen ihmeistä on oma lapsi. Kun Kurki sai tietää

tulevansa isäksi, pian päivätyöhön siirtymisen jälkeen, palaset loksahdivat kohdalleen.

”Kuului vain klong, kun tajusin roolini ja mistä elämästäni on kyse. Olin pitkään työnarkkari, joka pani duunin kaiken edelle. Pidän yhä työstäni enkä voisi elää ilman musiikkia, mutta nykyään mietin perhettäni aina ensin.”

Punapäinen tyttö kömpii Kurjen syliin ja tuijottaa silmiin yhtä tiiviisti kuin isänsä. Kädessä on valmis piirustus, lattialla kasa värikyniä ja aanelosia.

Kun Unna syntyi, puhdas, valtava rakkaus vei isältä jalat alta.

”Saan biisinteosta yhä *huh huh* -fiiliksiä, mutta lapsi sai silti kaiken tuntumaan suhteellisen merkityksettömältä. Oma lapsi on kauneinta ja parasta, mitä on. Ajatus, että maailmassa jokainen vanhempi ajattelee lapsestaan niin, on ihana.”

Toukolan rauha ja kodin turva tuovat vastapainoa Kurjen työlle, jossa muutos on pysyvää. Musiikki elää koko ajan, ja luomistyössä ollaan jatkuvassa muutostilassa. Koskaan ei tule valmista.

”Olen aina uskonut, että unelmat käyvät toteen, jos muutokseen uskoo itse”, Kurki sanoo.

Manaamalla ja kiroamalla harvat unelmat toteutuvat. Unelmat käyvät ennemmin toteen innostuneen asenteen ja positiivisuuden kautta. Silloin mahdollisuudet aukeavat, vähän kuin sävelet biisintekijälle.

”Amerikkalainen muusikko **Jimmy Webb** sanoi hienosti, että lauluntekijät ovat kuin antennit tai alustoja, joihin sävelet laskeutuvat universumista. Mutta ne eivät tykkää tulla ruuhkaiseen tai kiireiseen paikkaan. Melodiat eivät tule hermostuneen lauluntekijän luo.”

Välillä on tärkeää hypätä kohti muutosta. Mutta yhtä tärkeää on uskaltaa joskus pysähtyä. *